

Hund på kennel - et forsvarlig alternativ ?

Tekst: Anne-Lise Boge

En eneste gang i mine mange år som hundeeier vurderte vi å sette en av hundene på kennel for en tid. "Den kommer til å dø" argumenterte ungene... Jeg sa meg enig... anså faktisk muligheten for overvelende sannsynlig. Hunden ble hjemme.

April 1990. På vei til Standal Hundepensjonat, ca. 3 mil utenfor Oslo. Hundepensjonater finnes det mange av. For denne reportasjeturnen valgte vi Standal Hundepensjonat som ligger på Tøyenhaugen rett utenfor Oslo. Kennelen omfatter bl.a. oppstalling av hit hunder, etter en spesiell avtale de har med distriktsveterinæren.

Uten hund, men med penn og micro-kassett.... For å gjøre det jeg antagelig burde gjort den gang for mange år siden da spørsmålet om kennelopphold kom på tale - finne frem til fakta om dagens mange og lokkende tilbud til hundeeiere om opphold i hundepensjonat/kennel.

Hundepensjonatet ligger i skogbrynet, tilbaketrukket fra bebyggelsen, med en utrolig utsikt mot Våringskollen og blånende åser, akkurat det betyr antagelig lite for de firebente pensjonærer.

Driftsbygningen er stor og bærer preg av total nyrestaurering. Mur og lyst treverk skinner i april sola. Vel, vel, det ytre betyr mye for førsteinntrykket, både når det gjelder folk og dyr og hundepensjonater, innrømmer jeg for meg selv. Men det er jo det "indre" som teller. Jeg ringer på....

Jørn Standal har arvet både "hundegalskapen" og hundepensjonatet. Riktignok har "galskapen" tydeligvis hoppet over en generasjon, for det er bestefaren han har arvet alt fra. Begge hans foreldre har visstnok et nogelunde "normalt" og avslappet forhold til hund. Jørn overtok Standal i 1981.

Han begynte i et hjørne og startet total nyrestaurering av et anlegg som ble anlagt i 1931.

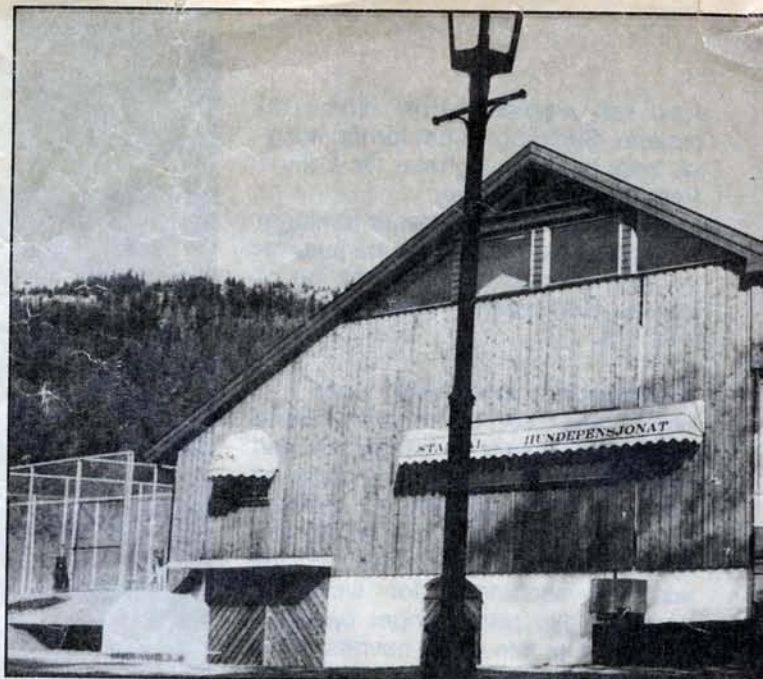
For en med hundegalskap i blodet som en vesentlig del av arven, var ikke et hundepensjonat å forakte. Men Jørn Standal hadde visjoner og vyer og ideer....

Det tok ham 8 år, og for meg ukjent antall kroner, å realisere drømmene. Men det er inn i realisasjonen av hans drøm jeg nå blir buden...

Vi starter på "Mottaket" som om jeg skulle kommet med en hund til innlevering. Rommet er lyst og funksjonelt - med respatexbelagte vegger og flislagt gulv. Lett å holde rent. Slik er hele anlegget erfarer jeg, flisbelagt/respatexbelagt og meget rent.

På mottaksrommet gjør de seg opp et raskt førsteinntrykk av gjestene, for det gjelder nok både den firebente og tobente. Jørn innrømmer at man lærer mye om hunden av å studere eieren og omvendt.

Her i mottaket går hunden raskt over - man prøver å danne seg et bilde av helsetilstand og psyke. Man håndterer hunden, snakker med den

- vurderer og spør eieren om løst og fast.

Så blir hunden satt igjen i mottaksrommet, og eieren blir med inn på kontoret for å gi nærmere opplysninger og fylle ut informasjonskortet, som legges inn på data og henges opp som "journal" på veggen der hunden får sin plass. Her står navn og data på såvel hund som eier, d.v.s. når det gjelder "pensjonæren" går man grundig til verks.

Vaksinasjoner må være i orden, papirene sjekkes. Dette er det gjort oppmerksom på allerede ved den første telefonkontakten med hundepensjonatet.

Forsikret? ID-merket? Fast veterinær? Sykdommer? Behandling under oppholdet? Medisinering? Allmenntilstand ved inntak? Hva slags for - hvor ofte? Kan den omgås andre hunder av samme kjønn? Kan den behandles greit? Spesielle problemer/hensyn?

Eieren skriver under på at han overlater dyret til Standal Hundepensjonat for egen regning og risiko.

Han gir hundepensjonatet fri anledning til å vurdere om hunden under oppholdet f.eks. må ha veterinærhjelp, medisiner, spesialfôr eller annen nødvendig assistanse. Alt dette på eiers regning.

Det er å bemerke at slikt sjelden blir aktuelt. I 1989 hadde Standal Hundepensjonat 18 000 overnattingsdøgn. 2 hunder hadde behov for veterinærhjelp i forbindelse med oppholdet. Men de aller fleste føler det som en betryggelse at om noe skulle skje, vil det bli gjort noe med det - øyeblikkelig.

Hundepensjonatet har nær kontakt med en stor og velutstyrt veterinærklinik med 24 timers vakt, som kan nås på under 20 min., når "blålysa" blir satt på bilen.

Når det formelle er ordnet og underskrevet og eieren har fordøyet at dette vil koste ham 108,- pr. døgn - blir han fulgt til bilen, og oppmerksomheten rettes mot den firbente som står igjen i "Mottaket".

Nå blir hunden luftet, kanskje ved at man rusler en tur med den - "bekjentskapet" utdypes gjensidig.

Jørn Standal har 9 medhjelpere. Alle er utdannede hundetrinstruktører. Man får ikke jobbe på Standal uten slik bakgrunn.

Vil man jobbe der - og blir godtatt - men mangler instruktørutdanning, må man eventuelt ta den "på si". Utdannelsen betaler Standal for, mot at vedkommende "binder seg" til å arbeide ved dette hundepensjonat over en viss tid. Ønsker man å stå fritt i dette, må man selv betale den 1 årige instruktørutdannelsen. Men derved står man også faktisk med en

ganske unik stab til å takle ulike problemer.

Fra "øverst til nederst" er det folk som KAN hund, og som i sitt daglige arbeid og omgang med dem både kan tilføre positive ting - og plukke vekk gamle unoter.

"Pensjonæren" som nå er luftet, får sitt rom eller bur. Har den hatt med seg eget teppe får den det inn til seg. Likeså leker eller kosedyr. Har den ikke noe med seg, får den et teppe på huset. Alle skal ha et lunt og koselig teppe å sove på. Forbruket av tepper er stort, vaskemaskinen går uavlatelig og er ofte tett av hår. Før brukte man treull til leie, men det støvet voldsomt, og kunne gi allergiske reaksjoner både hos dyr og mennesker. Så nå er det tepper, vask og tette avløp til tross.

Inndelt i seksjoner.

Standal Hundepensjonat er delt inn i 6 seksjoner. Ikke alle er i bruk hele året, men i høysesonger - jul, nyttår, påske og sommer - er det belagt over alt.

Det er seksjoner for den vanlige pensjonær. Her finnes pensjonærer av alle raser, i alle aldre. Noen skal være en dag - noen 1 mnd. - noen er her på årsbasis. De aller fleste er her for 2-3 uker.

En valp eller meget ung hund vil aldri bli stående oppstallet. Den blir med på kontoret på dagtid og tas ellers ofte med hjem til en av de ansatte.

Det er seksjon for tisper, da i første rekke for løpske tisper. Det sier seg selv at en løpetispe blant "gutter

Fortsettelse neste side

på ferie" ville kunne føre til unødige skrik og bråk - så med tisperommet er dette eliminert. Man kan selvfølgelig også glemme enhver nagende uro om at tispedyret som er levert inn, skulle kunne havne i "uløkka".

Det er fødeseksjon. En del hundeeiere kan, av ulike grunner, ikke ha den fødende tisen og kullet hjemme. Da overtar man det hele her. Forutsetningen er at tisen kommer i god tid, slik at det etableres et nært tillitsforhold til den/de som skal være hos henne under valpingen. Hun skal være skikkelig veterinærundersøkt, så de f.eks. vet hvor mange valper de kan forvente. Og de vil ikke ha nervøse pårørende løpende på "bruket" i tide og utide. Men eieren får selvsagt være med på fødslen om han ønsker dette og ter seg som folk.

Føderommet er meget velutstyrt. Her er aircondition og varmluft anlegg, og rommet er fullstendig lydtett. Ingen unødige forstyrrelser skal uroe den fødende.

I dette rommet kan man også ta hånd om hunder som kommer hit etter opera-sjoner eller langvarig sykdom. Med f.eks. eiere i arbeid på heltid, sier det seg selv at en rekonvalisensstid - med fast medisiner, bandasjeskift o.l., kan by på formidable problemer. Her kan man avhjelpe dette under meget betryggende forhold.

Her er også en OBS seksjonen, en seksjon for hunder som man mistenker for å ha smitte av noe slag - eller som viser symptomer på å være syk.

Vi er så kommet til hittehund seksjonen. Standal Hundepensjonat har dispensasjon fra distriktsveterinæren til dette arbeidet. Alle hunder i Oslo, Asker og Bærum, samt noen få fra andre nabokommuner, som bringes inn til politiet eller Viking, havner på Standal. Disse hundene vet man ingenting om - om de er vaksinert - om de er syke e.l. Derfor holdes de helt adskilt fra de andre hundene.

Denne avdelingen befolkes også av såkalte "krim hunder" - hunder hvis eiere sitter i fengsel for kortere eller lengre tid - og "narko hunder" - hvis eiere p.g.a sitt stoffmisbruk, i perioder hverken kan ta ansvar for seg selv eller dyret.

Jeg har hengt på gjennom en stor, topp moderne driftsbygning. Alle steder er det rent, faktisk oppsiktsvekkende rent, lyst og luftig. Ikke til å undres over når man hører at det er lagt opp friskluft/temperatur anlegg over hele bygningen. Her skiftes luf-

ten uavlatelig hele døgnet. Temperaturen er termostatteregulert, det er frisk luft, trekkfritt og behagelig temperert, uansett hvordan vær og vind og gradetallet er ute.

Jeg har vært innom baderommet som er flittig i bruk. Ingen hunder forlater pensjonatet uten at ørerens, negleklipp, fjerning av tannsten, bad og føhn er foretatt, merkelig nok uten ståk og styr av nevneverdig slag - enda opplevelsene nok er temmelig nye for mange, dessverre...

Jeg har vært innom et stort moderne kjøkken som faktisk kan oppfylle alle krav i matveien. Her er standardfôr. Her er hjemmelaget fôr - malt vom og innmat blandet med mais og hvete. Her er diett for for den hjertesye hund - den med nytretrøbbel eller diabetes - for valp/ung hund - for drektig tise - for den overvektige... Her er kjempesekker med wienerbrød til "ettermiddagskosten". Her er et velutstyrt medisinskap. 30% av alle "pensjonærer" er på en eller annen form for medisinering.

Så sitter man i skinnssofaen på kontoret igjen. Imponert?? Ubetinget ja.... Men... Jeg har enda noen men... Det er så mange slags hunder. Kan virkelig alle hunder overleve på kennel? ... og uten å ta skade på sin sjel? Jørn smiler litt og sier, JA. Her har man som motto at enhver hund skal kunne tas imot, gis et fullverdig tilbud og trives.

Jeg tviler enda... En hund som er vant til hjemmerutiner - omsorg og nærhet, og så havne sammen med en broget gjeng, som jo ikke akkurat er lydløse når men kommer innom. DET har jeg iallefall erfart på turen igjennom bruket. "Det er klart at hunder kommer hit med ulike forutsetninger," sier Jørn Standal. "Det er opp til oss å sørge for at den finner seg til rette - føler seg trygg og dermed trives. Vi kan tilby alt eier måtte

ønske. Må den håndføres - ja, så gjør vi det. Men det er jo egentlig lite hensiktsmessig både for hund og eier, så om hunden i samarbeid med oss, finner ut at det går bra å spise ved egen hjelp, ja, da er vel ikke det noe minus? Og spiser den bare bankebiff - så får den bankebiff!! Men det koster selvsagt!"

MEN, de bjeffer... veldig... Selvsagt bjeffer de... det er bare naturlig, de påkaller oppmerksomhet. Det er klart man kan få hjem en hes hund. Men man får ikke hjem en bjeffer - hvis det ikke var en bjeffer da vi fikk den inn. Bjeffingen er en del av livet i kennel. Det legger man igjen når man drar.

Det er en myte å tro at hunder erverver seg en masse unoter på kennel, tvert imot, mange av dem kvitter seg med en del unoter. Det vi opplever er at hunder som har manglet faste rutiner i livet, noe som er uhyre viktig for en hunds trivsel og oppførsel, faktisk faller til ro.

Jeg føler ofte stor frustrasjon over de levevilkår som bys hunder, eller dyr generelt. Dyr er totalt rettsløse i vårt samfunn. Jeg etterlyser en total endring i lovverket når det gjelder dyrehold generelt. Selv i de mest graverende, groteske forhold kan man idag bare *henstille* til eier om at vanskjøtsel rettes på. Selv en anmeldelse til en dyrevernemnd vil som regel ikke føre til annet enn at forholdet blir "påpekt".

Her opplever vi fra tid til annen å ta hånd om dyr som vi burde nekte å gi tilbake til eier. Vi står maktesløse. Dette må noen gjøre noe med - snart!!

Han er mørk i blikket, så slipper han ut litt pust, og ser på meg. "Det er faktisk et alvorlig problem. Jeg kunne fortelle deg..." Han velger ikke å gjøre det - ikke denne gangen.

Vi går ut i aprilsola igjen. Jeg har vært på kennel, inntrykkene er mange, jeg trenger tid på å sortere dem. Han tar meg i hånda og avslutter: "Den gamle myten om at kennel er "second best place", holder ikke stikk lenger. Den bør iallefall ikke gjøre det. Men man bør velge kennel med omhu. Det finnes jo varianter innen denne bransjen og". Det har jeg oppfattet. Så får det jo være opp til eier å vurdere hva man vil betale - og hva man vil betale for.

Det finnes prisforskjeller, tildels store, helt klart. Man bør orientere seg om hva det garanteres at man får for prisen på de ulike stedene. Og ut fra det gjøre sitt valg. Hundepensjonater er det mange av....